

ВІРУЮ

№ 12(251)
ГРУДЕНЬ
2019

Реєстраційне свідоцтво
ІФ № 406 від 16.06.1999.

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

Живіть вічно!

ХРИСТОС НАРОДИВСЯ - СЛАВА ЙОМУ!

Усі ми десь глибоко у своєму єстві сумуємо за вічністю, яку наші прародичі втратили ще на початку існування людства. І наше серце тужить за цією втратою, ми відчуваємо порожнечу, яку неможливо заповнити ні грошима, ні славою, ні тілесними насолодами, ні матеріальними надбаннями.

Ісус Христос прийшов на землю, народившись через Діву Марію, саме для того, щоб знову зробити для нас доступним вічне блаженство на небесах із Богом.

Ми на землі обмежені фізичними законами, тому нам дуже важко зрозуміти, яка вона, вічність, адже вічність – поза часом, і її неможливо дослідити.

Та все ж існує спосіб зробити для людей вічність реальністю, і цей спосіб – віра. Божа віра, та яка приходить від Бога через відкриття Божого Слова. «Віра від слухання, а слухання – від Слова Божого» (Римлян 10:17).

І в ці різдвяні й новорічні дні бажаємо вам, дорогі друзі, такої віри. Це найкращий подарунок! Із ним не зрівняється ніщо у цьому світі – ні за важливістю, ні за ціною. Ціна пролитої на Голготі крові Ісуса Христа – це ціна нашого спасіння і вічного життя з Богом.

На порозі – 2020 рік! Усі ми ще на рік стали ближчими до тієї межі, за якою або вічна радість із Богом, або вічна мука з дияволом. «Золотої середини» просто нема.

Право на вічність із Богом люди втратили через гріх. Повернути це право можна тільки через віру в Ісуса Христа, Який прийшов, щоб Своєю смертю заплатити за гріх кожного з нас. Повірте в це, прийміть це – і живіть вічно!

І хай Ісус Христос народиться у серці кожного з нас, щоб нам жити з Ним вічно!

Редакція.

Христос рождається! Славте Його!
І розливається щастя кругом!
В небі засяяла Спаса зоря!
Свято стрічаємо! Свято Різдва!

Свято величнейше – диво із див!
Бога покличемо, щоб просвітив
Наші розкаїні душі й серця.
Свято стрічаємо! Свято Різдва!

Разом помолимося за відкриття.
Хай ними сповниться наше життя.
Долю вручаємо Господу ми.
Бога стрічаємо! Спасе, гряди!

З Новим 2020 Роком!

НАЙКРАЩЕ СВЯТО

Ця історія відбулася на Різдво в Америці під час Великої депресії. Родина з трьох чоловік – тата, мами та сина – зовсім не мала коштів на різдвяні подарунки.

Порадившись, родина вирішила подарувати один одному мрії: вирізати зі старих журналів картинки подарунків, які вони купили б, якби не були обмежені у грошах.

Картинки склали у коробки та поставили під ялинку. Різдвяного ранку усі троє були

завалені дарунками, хоч і не справжніми.

Тато мав нову машину, катер, костюм, плащ та кілька светрів. Мама знайшла великий будинок своєї мрії, діамантове намисто, шубу, сукню та круїзну подорож.

Звичайно ж, найбільше подарунків отримав найменший член родини: новий велосипед, похідний намет і безліч різних ігор та іграшок.

Після того, як усі подарунки були розглянуті, син поліз під ялинку, дістав ще одну коробку

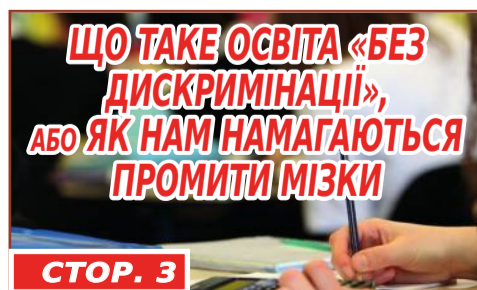
та протягнув батькам. Усередині був малюнок трьох усміхнених людей, що трималися за руки, а під малюнком напис: «Ми».

Минули роки. Велика депресія завершилася. Прошло не одне Різдво, і вони подарували один одному більшість із тих речей, що були зображені на картинках того різдвяного ранку. Але навіть через багато років з усіх різдвяних свят вони з особливим теплом згадували одне – коли подарунком стали любов і тепло сердець.

СУТЬ РІЗДВА

СТОР. 2

ЩО ТАКЕ ОСВІТА «БЕЗ ДИСКРИМІНАЦІЇ», АБО ЯК НАМ НАМАГАЮТЬСЯ ПРОМИТИ МІЗКИ

СТОР. 3

ХОЧА Б ТРОХИ, ЛЮБОВІ

СТОР. 5

ВДЯЧНІ ЛЮДИ - ЩАСЛИВІ!

СТОР. 7

«Якщо Христос живе в нас, ми будемо жити з Ним вічно».

СУТЬ РІЗДВА

Безперечно, Різдво – одне з найбільших свят, яке відзначають усі християни світу: православні, католики та протестанти. До нього готуються як до чогось особливого.

З роками склалося багато сімейних традицій та обрядів. Але це не просто гарне свято, смачне частування з родиною, подарунки, гарно прибрані оселі, запах випічки і мандаринів, колядники і вихідні святкові дні!

Ще з дитинства ми знаємо, що Різдво – це народження Ісуса Христа у Вифлеємі. Ісус не просто приходив на землю до людей. Він мав місію – виконати план спасіння людства. Він приніс мир, благодать, прощення гріхів, вчення Нового Заповіту, став Єдиним Посередником між Богом і людьми, заплативши за це Своім життям. Він прийшов, щоб кожен з нас міг прийти до Бога, отримавши спасіння, і провести свою вічність з Ним.

Якщо ми насправді усвідомлюємо, що це означає, у душі починається свято.

Цікаві факти про Різдво

Ісус Христос насправді народився! Це була історична Особистість, про Котру свідчили багато істориків,

зокрема Йосип Флавій, Тацит, Гай-Травінквіл Светоній.

Великий Творець всесвіту, Якому поклонялися сотні тисяч ангелів, прийшов у світ тихо і скромно, народився в убогому хліві для худоби у Вифлеємі.

Про прихід Спасителя до найменших деталей попереджали багато пророків за 700 років до Його народження. Пророцтва Даниїла та Ісаї виконались зі стовідсотковою точністю.

Марії і Йосипу декілька разів являвся ангел, щоб благовістити про народження, заспокоїти Йосипа і

допомогти зберегти життя маленькому Ісусу.

Марія була дівою. Дитина була зачата від Духа Божого, а отже, не мала перворідного гріха.

Мудреці зі сходу – це стародавні астрономи, високопоставлені особи з Вавилону, яким були відомі пророцтва про Месію. Побачивши нову зорю, вони вирушили в багатомісячну подорож, щоб поклонитися народженому Царю. Цікаво, що спочатку, за логікою, вони прийшли до царського палацу Ірода і, не знайшовши Його там, пішли туди, куди повела їх зірка.

У Біблії не написано, скільки було

мудреців, описані лише три подарунки, які справді були царськими і стали великою підтримкою для бідної сім'ї Йосипа і Марії.

Подарунки мудреців носили символічний зміст: золото вказувало на царську владу Ісуса Христа, ладан – символ молитов і предствляв Його як Великого Первосвященника, а смирна пророкувала про Його смерть, оскільки її жували при похованні.

Зірка, яка вказувала шлях мудрецам, – велика таємниця. Можливо, це нова зоря, що засвітилася на небі, комета або ж парад планет...

Ісус Христос мав детально

збережений родовід на 42 покоління і походить з царського роду Давида.

День народження Ісуса Христа християни не одразу почали відзначати. Це пов'язане з тим, що історично точна дата Його народження невідома. У Святому Письмі не вказано ні дня, ні року, коли саме народився Христос.

У різних сучасних дослідженнях дати народження Ісуса Христа існує інтервал від 12 р. до н. е. (момент проходження комети Галлея, яка могла бути Вифлеємською зіркою) до 7 р. н. е., коли проводився відомий перепис населення.

У святкуванні Різдва часто простежується поєднання християнської суті з язичницькими віруваннями наших предків. Наприклад, свято Коляди за язичницьких часів присвячувалося сонцю. Ту ж історію мають традиції приготування 12 страв до столу, встановлення дідухів, колядування з перевдяганням у нечисту силу. Незважаючи на негативне ставлення Церкви і Святого Письма до цього питання, багато людей зберігають таку практику.

Уже понад півтисячі років римокатолики, більшість протестантів, а також значна частина православних віруючих святкують Різдво в ніч з 24 на 25 грудня (за оновленим григоріанським календарем).

Народження Ісуса Христа – це подія, яка змінила хід історії всього людства і яка продовжує чинити колосальний вплив на людей ось уже понад 2000 років!

І тому не так важливо, якого саме дня і за яким календарем святкувати Різдво. Важливо усвідомити його глибокий зміст і віддати славу Богу!

Вадим БАНДУРА.

Дворазова дієта?

«На Різдво збираюся піти до церкви, – урочисто заявила одна знайома. За останній рік в її житті відбулася низка нерадєсних подій: спочатку її чоловік втратив роботу, потім за борги банк забрав машину, а згодом – і будинок. – Минулого року на Різдво до церкви не пішла, то й проблем набула. Не підкажеш церкву, де служіння найкоротше? Нам би туди, де можна якнайшвидше звільнитися до святкового бенкету. О, ти не уявляєш, яку гарну сукню я купила до свята! Усі помруть від заздрощів!».

Святкові вогниці на вулицях, різнокольорові ялинки, музика, подарунки нагадують про «сезонне вшанування» Бога,

коли всі вирушають до церкви, щоб відзначитися в «книзі відвідин» небесної канцелярії, – мовляв, був.

Другу галочку вони поставлять на Великдень, чим вичерпають свою фантазію «добрих справ», на які повинен зреагувати Господь і змахнути Своєю чарівною паличкою, за велінням якої повернуться робота, машина і будинок.

Укладаючи своєрідний договір з Богом: Ти – мені, я – Тобі, ми настільки впевнені в його дієвості, що навіть не звертаємо уваги на відсутність під ним Божого підпису. Двічі на рік ми беремо цей уявний документ із запиленої полиці і вирушаємо до церкви, щоб продовжити його термін. Бо впевнені, що коли будемо вставляти в небесний банкомат кредитну картку Божого благовоління, вона буде працювати і видаватиме необхідний продукт – здоров'я, гроші, кар'єру, успіх.

Люди встановлюють свої правила гри, посягаючи таку позицію формою «так заведено», а традиція – річ статична і непохитна.

Усе б нічого, якби традиції ґрунтувалися на вірі, а не на забобонах, які диктують умови договору з Богом, а під ними Бог ніколи не підпишеться.

Якщо зібрати всі твори автора на ім'я Забобон, вийде багатотомна праця, граніт науки якої успішно гризе народ.

«Так заведено» – це перепустка на вихід з території, яку охороняє Бог. Традиційна «народна віра», яка склалася з марновірств і прикмет, домислів та невігластва, нагадує тупі механічні рухи запрограмованої машини, що не включає навіть бажання дізнатися, чи подобається ця увічнена традиція Богові.

Одна притча розповідає про монастирського кота, який любив складати компанію монахам в молитві голосним мурчанням. Щоб кіт не заважав, наставник дав розпорядження учням щоразу перед молитвою прив'язувати кота у внутрішньому дворі монастиря. Його продовжували прив'язувати і після смерті вчителя. А коли не стало і кота, учні завели собі іншого, щоб, як і раніше, пильнувати заповіді свого вчителя.

Йшли роки, змінювалися учні, ще частіше змінювалися коти. Але у віддаленому гірському монастирі завжди пам'ятали, що не можна приступати до молитви, не прив'язавши перед цим кота. А найздібніші учні написали праці про значення і необхідність обряду прив'язування кота для повноцінної медитації.

Наше різдвяне відвідування церкви – ніщо інше, як ритуал прив'язування кота. Виконуючи приписи традиції, що виступає в ролі нашого гуру, ми сподіваємося вразити цим учинком Бога і покласти у свою кишеню плоди Його милості.

Милувати і любити (незалежно від частоти наших відвідин церкви) Творець буде завжди, та право харчуватися зі Свого столу Він дає тільки Своїм дітям. Діти ж – це ті, які обирають не лукаву традицію, а шоденну віру...

Чи сказала я своїй знайомій, щоб вона відкинула бажання виконати релігійний обряд? Звичайно, ні. Раптом станеться диво? І на тому служінні Господь зійде з лялькової різдвяної листівки, щоб у Своїй реальній величчї та силі звільнити її від рамок традиції. І вона зрозуміє, що Бог їй потрібен завжди.

Адворазова дієта на рік – не найкорисніша...

Марина МИРОНОВА

Став одним із нас Я – НЕ ГЕРОЇНЯ...

Один невіруючий чоловік відмовлявся святкувати Різдво, бо не вірив у Спасителя і правдивість Слова Божого.

Читаючи вдома газету в час, коли всі люди в храмах раділи і співали про Народженого Спасителя, він почув шум під вікном та вийшов подивитися, що сталося. Двоє горобців вдарилися об шибку і лежали долі. Інші птахи сиділи на гілках дерев і трусилася від холоду. Чоловік, хоч і був невіруючим, мав добре серце і, жалюючи травмованих пташок, підібрав їх і заніс до теплої сараю. Він сподівався, що решта горобців полетять слідом за ним, щоб погрітися, тож залишив двері відчиненими.

Проте жоден птах не зрушив з місця. Тоді чоловік почав приманювати

горобців хлібними крихтами, виклавши ними дорогу до сараю. Але це теж не спрацювало.

Тоді чоловік спробував загнати їх у сарай силоміць, але з цього також нічого не вийшло.

Врешті-решт, стомлений цією марною метушнею, чоловік подумав: «Якби тільки я міг їм пояснити, що хочу допомогти і спасти від лютої холоднечі. Вони не розуміють людської мови, а я не можу говорити їхньою. Якби я став на хвилинку одним із них – лише тоді вони б мене зрозуміли...»

Цієї миті вдарили церковні дзвони, і чоловік впав на коліна просто в глибокий сніг. Незбагнений мир, про який співали ангели тієї різдвяної ночі, раптом заповнив його серце.

«Дякую Тобі, Боже, що Ти став одним із нас», – тільки й зміг промовити чоловік...

Віруюча американка Антоїнетта Тафф запобігла бійні в одній з початкових шкіл у Декатарі (біля Атланти, штат Джорджія).

Коли 20-річний Майкл Брендон Гілл, озброєний автоматом Калашникова і 500 патронами, увірвався до школи, він натрапив у вестибюлі на бухгалтера школи Антоїнетту Тафф й узяв її в заручниці. Вона була налякана. Проте, подумки помолвившись, почала розмовляти з терористом. Він сказав, що для нього життя не має сенсу. Батька він не знав, мати померла. Він знав, що психічно хворий, але медикаментів не вживав.

Антоїнетта змогла непомітно набрати номер для термінового виклику поліції. Впродовж 14 хвилин вона розмовляла з терористом, переконувала його в тому, що в неї немає ненависті до нього, і розповідала про своє життя. Про те, що її чоловік після 33 років спільного життя кинув її, єдиний чоловік, якого я знала з 13-річного віку», і що вона після цього хотіла позбавити себе життя. «Усім людям доводиться переживати труднощі. Ти – не виняток». Потім почала розповідати про свого сина-інваліда. Врешті-решт їй вдалося умовити його відкласти зброю і лягти на підлогу обличчям униз. Вона

зажадала від жінки на іншому кінці телефонної лінії подбати про те, щоб поліція не застрелила терориста.

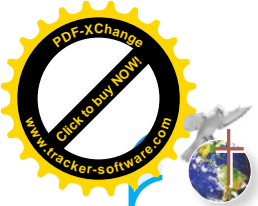
Після того, як усе закінчилося, їй телефонував навіть сам президент США, щоб подякувати. У газеті «Вашингтон пост» зазначалося: «Завдяки їй цього разу не буде похорону з маленькими трунами».

Залишатися спокійною в критичних ситуаціях вона навчилася у своїй церкві. На місцевому радіо вона розповіла, що її пастор проповідував про те, «як важливо мати опору в житті та як у Христі знайти таку опору навіть у найкритичніших ситуаціях».

Вона не могла пояснити, як їй вдалося примусити терориста здатися: «Це не моя заслуга. Я просто про нього молилася». Вона не вважала себе героїнею: «Всю ситуацію я подумки віддала в руки Богові».

Ще в грудні 2012 року після замаху в Ньютауні (штат Коннектикут) з 26 убитими (серед них 20 дітей) президент Національної стрілецької асоціації Сполучених Штатів Вейн Ла П'єр висловився проти обмеження права на зброю, підкресливши: «Єдиний, хто може зупинити негідника зі зброєю, – це хороша людина зі зброєю в руках!».

Антоїнетта Тафф довела, що це може зробити й незброєна жінка, якщо вона має міцну опору у Христі.

Анна Турчинова
Кандидат педагогічних наук,
доцент, декан факультету
природничо-географічної
освіти та екології НПУ
ім. М. П. Драгоманова

ЩО ТАКЕ ОСВІТА «БЕЗ ДИСКРИМІНАЦІЇ», АБО ЯК НАМ НАМАГАЮТЬСЯ ПРОМИТИ МІЗКИ

Недавно я мала розмову з автором підручників, яка створює навчально-методичну літературу для закладів загальної середньої освіти і навчалася в жовтні цього року за програмою «Освіта без дискримінації». З об'єктивних причин ця жінка не може назвати своє ім'я, але вона надіслала мені матеріали тренінгової програми, призначені для видавництва і авторських колективів, щодо створення недискримінаційного освітнього контенту. Прослухавши запис тренінгових занять на диктофоні та ознайомившись із відповідними матеріалами, я була обурена тим, що відбувається в галузі підручникотворення. Вважаю за необхідне попередити наших громадян про ризики і загрози, які несе так звана «освіта без дискримінації». Отже, наш діалог.

– Як ви потрапили на цей тренінг, і взагалі, що це за захід?

Учасниця тренінгу. На сайті Державної наукової установи «Інститут модернізації змісту освіти» (ІМЗО) МОН України було повідомлення про те, що 12-14 жовтня 2019 року проводиться тренінгова програма для видавництва і авторських колективів «Створюємо недискримінаційний освітній контент». У листах МОН для потенційних учасників конкурсних відборів підручників ідеться про здійснення антидискримінаційної експертизи підручників, що видаються за державний кош.

На сайті ІМЗО було зазначено, що оплата проїзду, харчування та проживання учасників тренінгу протягом трьох днів буде здійснюватися за рахунок сторони, що приймає.

– А скільки авторів підручників та редакторів видавництва взяли участь у тренінгу «Освіта без дискримінації»?

– Нас було близько 40 осіб – автори підручників, редактори та художники з різних видавництв. Організаторами цього проєкту були: ГО «Гендерний інформаційно-аналітичний центр «КРОНА», ГО «EdKempУкраїна», Представництво Фонду ООН у галузі народонаселення в Україні – і все це за сприяння МОН.

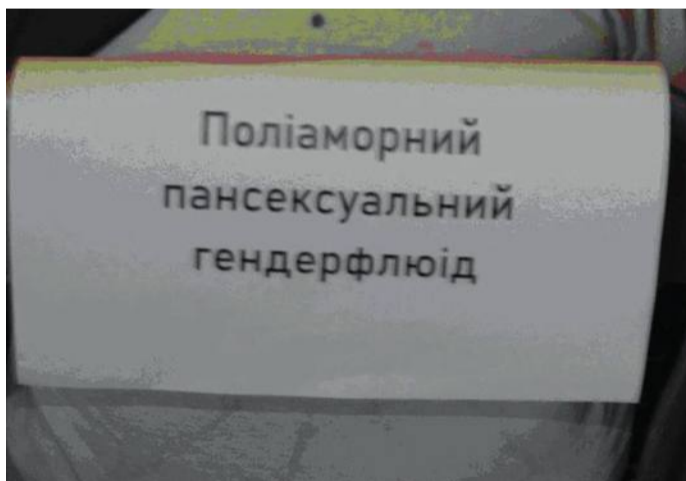
Ми проживали та харчувалися в хорошому готелі, нам компенсували витрати за проїзд до Харкова і назад. Щоправда, тренінгове навчання чомусь проходило не в академічній установі (школі або ЗВО), а в будинку, де розташоване чи то кафе, чи нічний клуб із широким асортиментом алкоголю. Один день тренінгове навчання відбувалося в Музеї гендерної та жіночої історії, де під час екскурсії Тетяна Дрожжина нам повідомила, що музей фінансувався феміністками з Іспанії, а тепер фінансується власними зусиллями та країнами ЄС. Кілька експонатів представляли чоловіків в дуже негативному вигляді – як алкоголік та вид, що вмирає. Невже працівники Музею гендерної та жіночої історії не розуміють, що жінка – це НЕ самостійний біологічний вид, що і чоловік, і жінка належать до ОДНОГО біологічного виду – homo sapiens. І коли вимруть усі чоловіки, то не стане і жінок. Це пряма дискримінація чоловіків.

– Хто проводив тренінгові заняття «Освіта без дискримінації»?

– Члени Робочої групи з питань гендерної рівності та протидії дискримінації в освіті МОН України: Олег Марущенко, Олена Масалітіна (Малахова), Тетяна Дрожжина. Серед присутніх були їхні тренери – Валентина Кадкай та Анна Савельєва.

– Чи були у присутніх запитання до змісту цих тренінгів?

– Були і немало. Я під час тренінгу весь час думала про те, на яку країну ми працюємо.

– Що ви маєте на увазі?

– Коли йшлося про недискримінацію за національною ознакою, то нам тренери пояснили, що не доцільно зображати дітей в українських національних костюмах (зокрема у вишиванках), бо це є дискримінацією щодо інших національностей в Україні. Особливо це стосується обкладинки підручників.

– Вибачте, а хіба це не дискримінація українців? Тобто українцям не рекомендують зображати своїх власних дітей у національному костюмі? То, може, тоді й українською мовою не треба говорити, бо раптом це когось дискримінуватиме?

– Дуже занепокоїли категоричні висловлювання Олега Марущенка, директора ГІАЦ «КРОНА», щодо проблеми низької народжуваності в Україні. У фахових наукових виданнях наголошується, що в Україні на 100 померлих – 58 новонароджених. Олег Марущенко, кандидат соціологічних наук, директор, експерт і тренер ГІАЦ «КРОНА», редактор гендерного

журналу «Я», доцент кафедри філософії Харківського національного медичного університету, безапеляційно повідомив, що проблема низької народжуваності в Україні дуже перебільшена, і багато європейських країн мають ще нижчі показники народжуваності. Наприклад, країни Африки та Азії. Але чого нам рівнятися на економічно відсталі країни?

Хіба може науковець робити такі заяви? У фахових наукових виданнях учені зазначають, що демографічна ситуація – один із важливих чинників національної безпеки України. В Україні вона погіршується протягом останніх десятиліть. Чисельність населення скорочується з кожним роком. А чому б у цій ситуації не порівнятися із високими показниками народжуваності в інших країнах? Минулого року Ольга Богомолець сказала, що якщо українці будуть вимирати так, як зараз, то Україні залишилося існувати всього 108 років. Після цього на нашій землі можуть жити інші народи.

– А з чого тоді в майбутньому будуть оплачувати пенсії, лікарняні, декретні відпустки? Ви про це не запитали?

– Складається враження, що хто платить, той і замовляє музику. Є добрячі «перекоси» і в боротьбі з «гендерними стереотипами» у підручниках.

Голова ГО «КРОНА», Олег Марущенко продемонстрував малюнок з підручника для початкової школи, на якому зображено дівчинку з букетом листя у руках, а в хлопчика його не було. Він безапеляційно заявив, що такого в підручниках не повинно бути, оскільки це – гендерний стереотип.

– А хто дав право цим людям нищити та топтати нашу культуру? Може, було громадське обговорення або науковий дискурс щодо необхідності ліквідації певних культурних норм? Складається враження, що слово «стереотип» набуло винятково негативного забарвлення. У це поняття намагаються втиснути все: традиції, культуру, ставлення до жінки та чоловіка, культуру відносин між батьками і дітьми, повагу до дорослих, батьків, учителів,

і при цьому безапеляційно заявляти, що все погане і треба від нього відмовитися. Виходить, жінок у підручниках треба зображати, як у радянські часи? Марксизм та комунізм повертаємо в Україну?..

– Ще більше обурюють твердження тренерів про те, що «насправді не біологічна стать створює відмінності, а культура. Статеві відмінності, звичайно, існують (наприклад, гормональна структура, морфологічні ознаки), але їхня значущість дуже перебільшена. Серед присутніх на навчанні були фахівці з біологічної освітою, які одразу поставили ряд запитань, нагадавши лектору про генетичну, анатомічну, фізіологічну стать людини, роль гормону тестостерону... Серед них були автори підручників з біології, зокрема Р. Шаламов, кандидат біологічних наук, Заслужений учитель України, а також біологи М. Каліберда, З. Хитра. Вони не мовчали, ставили запитання тренерам.

Було смішно, коли соціолог Олег Марущенко заявив, що три дні щомісяця у чоловіка такий самий склад гормонів, як у жінки... Біологи відразу запитали у нього про ці «дні», але пан Марущенко вдавав, що це не треба пояснювати, і проігнорував їх. Він кілька разів пояснював, що працює в Харківському національному медичному університеті. Ось така вам гендерночутлива підготовка студентів-медиків...

– Про яку академічну доброчесність цих людей можна говорити? А кому давали на наукову експертизу матеріали тренінгової програми для видавництва і авторських колективів «Створюємо недискримінаційний освітній контент»?

Найбільше дивує, що ті, хто так вболіває за подолання «гендерних стереотипів», самі ніколи не підуть працювати фізично. Я народилася і виросла у місті-мільйоннику Дніпрі, місті металургів, машинобудівників. Там стільки підприємств, що навіть Міністерство чорної металургії за СРСР розміщувалося не в Києві, а у Дніпрі. І я бачила, скільки жінок працювало на цих підприємствах, наскільки виснажливою була ця праця, як жінки мріяли піти на пенсію і як вони виглядали. Ці антидискримінаційні тренери уявлення не мають про те, що таке нічні зміни, робота на металургійному або машинобудівному заводі. Тому коли та ж Катерина Левченко або Олена Масалітіна розказують, як вони пишуться тим, що завдяки їм скасували перелік професій, де була заборона на використання жіночої праці на важких та шкідливих роботах, розумію, що ані вони, ані їхні доньки, жоден з цих тренерів, які так відповідально відобрають грантові гроші, шукаючи чорну кішку гендерної нерівності там, де її просто не існує, ніколи не підуть працювати на завод або у металургійний цех. Це – звичайнісіньке лицемірство і брехня.

– Крім того, пані Масалітіна неодноразово наголошувала, що тільки релігійні організації чинять опір гендерній рівності в нашій країні. Але це не зовсім так. Багато наших громадян, які не є членами релігійних організацій, не поділяють «цінності» тренерів з антидискримінаційної експертизи, про що свідчать, зокрема і коментарі у соціальних мережах. А от друковані матеріали і сайт ГО «Гендерний інформаційно-аналітичний центр «КРОНА» відображають негативне ставлення їхніх творців до Церкви та релігії.

Олена Масалітіна жалілася, що їй не рекомендовано зображати одностатеві пари у підручниках через те, що на них тиснуть релігійні організації. А це ми почули негативну відповідь Олени Масалітіної на запитання щодо того, чи доцільно називати українську мову «солов'їною».

Автори підручників кілька разів висловлювалися щодо необхідності розміщення матеріалів та рекомендацій з антидискримінаційної експертизи підручників на сайті МОН чи то Державної наукової установи «Інститут модернізації змісту освіти» МОН України, щоб вони були доступними для громадськості.

На це Тетяна Дрожжина заявила, що раніше вони виставляли, і це викликало обурення громадськості. Іншими словами, треба приховати від громадськості ці горе-рекомендації, щоб ніхто не знав цієї кухні. Так значно легше маніпулювати авторами підручників та видавництвами. А це має всі ознаки тоталітарного гендерного культу, що оплачується коштами українських платників податків.

– Цілком очевидно, що деякі (не всі) рекомендації антидискримінаційної експертизи підручників несуть ідеї, спрямовані на руйнування традиційних культурно-моральних основ нашого суспільства і суперечать ст. 29 «Конвенції про права дитини», яка підтверджує її право на виховання в дусі традицій свого народу.

Ще раз наголошую, що переважна більшість підручників для закладів загальної середньої освіти друкується за гроші батьків, які є платниками податків. А відтак вони мають право знати, чого навчають їхніх дітей у школі, та вимагати зняття грифів із підручників, які несуть загрозу для їхніх дітей.

Р. С. У жодній країні світу антидискримінаційної експертизи підручників не існує.

Фото – з сайту ГО «КРОНА».

ВІРУЮ

МОВА БОГА

Бог знає, що ми іноді не помічаємо Його умовних знаків. Можливо, саме тому Він дав їх нам немало. Райдуга після дощу означає Божий заповіт. Обрізання визначає Божих вибраних, а зорі зображають велику сім'ю Бога. Сьогодні ми використовуємо символи в церкві. Причастя – символ Його смерті, хрещення – символ нашого духовного народження.

Кожен з цих знаків символізує глибоку духовну істину. Однак найбільш зворушливий знак, написаний від руки трьома мовами, розміщений на хресті. «А Пилат написав і написав, та й умістив на хресті. Було ж там написано: «Ісус Назарянин, Цар Юдейський». І багато з юдеїв читали цього написа, бо те місце, де був Ісус розп'ятий, було близько від міста. А було по-гебрейському, по-грецькому й по-римському написано. Тож сказали Пилатові юдейські первосвященники: «Не пиши: Цар Юдейський, але що Він Сам говорив: Я – Цар Юдейський». Пилат відповів: «Що написав – написав!» (Ів. 19:19-22).

Чому те, що там було написано, створило юдеїв і чому Пилат відмовився змінити напис? Чому слова були написані трьома мовами і чому про цю табличку згадується в усіх чотирьох Євангеліях? А що, коли цей шматок дерева є зображенням Божої відданості? Символом Його пристрасного бажання розповісти світу про Свого Сина? Нагадуванням про те, що Бог зробить все необхідне, щоб донести Своє послання?

Немає людини, яку Бог не міг би жити

Цей знак одразу ж приніс результати. За кілька хвилин до своєї смерті, охоплений болем розбійник каже: «Спогадай мене, Господи, коли прийдеши у Царство Своє!» (Лк. 23:42).

Які дивні слова. Він не благає: «Спаси мене». Не просить: «Помилуй мою душу». Його прохання – це звернення слуги до царя. Чому він говорить про Царство Ісуса? Може, він чув, як вчив Ісус? Може, йому були відомі висловлювання Христа? Чи, найімовірніше, він прочитав табличку: «Ісус із Назарета, Цар Юдейський».

Якщо так, то цей напис був першим інструментом, який використали, щоб проголосити вістку про хрест. Пилат не мав наміру розповідати Євангелію. Насправді на табличці було недвозначно написано: «Ось що чекає царя юдейського; ось що римляни зроблять з ним. Цар цього народу – раб, розп'ятий злочинець, а якщо такий цар, то який вже тоді народ, яким він править?».

Пилат хотів, щоб цей напис лякав і принижував юдеїв. Але в Бога була

інша мета. Сам того не підозрюючи, Пилат був секретарем небес. Він писав під диктовку Бога. І напис змінив долю того, хто його читав.

Немає людини, яку б не міг вживати Бог. К.С. Льюїс може підтвердити це. Цей професор з Оксфорда повернувся до Христа у зрілих роках, і його перо допомогло багатьом зробити те саме. Важко знайти письменника з таким же широким колом читачів і глибокою духовною проникливістю. І було б важко знайти більш дивного євангеліста, ніж той, який привів Льюїса до Христа.

Сам він цього не хотів, тому що був невірним. Його звали Т.Д. Велдон. Він, як і Льюїс, був агностиком. За словами одного з біографів, він «насмівся над усіма переконаннями і майже всіма позитивними твердженнями». Він був інтелектуальним, цинічним невірним.

Одного разу Велдон зробив зауваження, яке перевернуло все життя Льюїса. Він вивчав богословське підґрунтя Євангелія. «Дивна річ, – сказав він, – ця вигадка про... помраченого Бога. Усе виглядає так, наче це насправді відбулося».

Льюїс не міг повірити тому, що почув. Спочатку він навіть подумав, що Велдон п'яний. Але цього твердження (хоча воно було зроблене мимохідь і несерйозно) виявилось достатньо, щоб змусити Льюїса подумати про те, що Ісус був саме Тим, за Кого Себе видавав. Розбійник прийшов до Христа завдяки тому, хто Його відкинув. Вчений прийшов до Христа завдяки тому, хто не вірив у Нього. Немає такої людини, яку б Бог не міг вживати...

Немає мови, якою не говорить Бог

Будь-який перехожий міг прочитати цей напис, тому що кожен володів хоча б однією з трьох великих мов стародавнього світу. Іврит був мовою Ізраїлю, мовою релігії, латина – мовою римлян, мовою закону й управління, грецька була мовою культури.

Христос був проголошений Царем кожною з них. У Бога було послання для кожного: «Христос – Цар!». Немає мови, якою б Він не говорив. І це підводить до дивного запитання: якою ж мовою Він говорить з нами?

Чи знаєте ви, що Бог дійсно говорить. Він говорить з нами будь-якою

мовою, яку ми зрозуміємо. Іноді Він говорить «мовою достатку». Ви ситі? Ваші рахунки оплачені? У кишені – кілька купюр? Не надто гордіться тим, що в вас є, щоб не упустити того, що Він хоче вам сказати.

Може, у вас так багато всього, що ви могли б віддавати? А може, ви чуєте місцевий діалект «убогості»? Ми, звичайно, хотіли б, щоб Він говорив лише «мовою достатку», але Він не завжди так робить. Іноді через «мову нужденності» Господь переконує нас, що Він бере участь у нашому житті і турбується про нас.

Чи чуєте ви «мову нужденності»? А як щодо «мови скорботи»? Що ж тут скажеш, ми уникаємо цієї говірки. Але ми знаємо, як зрозуміло говорить Бог в лікарняних коридорах і на ложах хвороби. Здається, ніщо не повертає нашого слуху до небес краще, ніж хворе тіло.

Бог говорить всіма мовами, включаючи вашу. Хіба Він не сказав: «Я буду навчати тебе у дорозі, якою ти будеш ходити» (Пс. 32:8). Хіба нам не велено взяти «Закона з Його вуст, а слова Його в серце своє» (Іов. 22:22)?

Якою мовою говорить з вами Бог? І хіба ви не раді, що Він говорить? Хіба не вдячні, що Йому не все одно, якщо Він говорить з вами? Хіба не приємно знати, що «приязнь Господня до тих, хто боїться Його» (Пс. 25:14).

Мій дядько Карл був вдячний за те, що з ним хтось розмовляв. Захворівши в дитинстві на кір, він залишився глухим і німим. Майже всі свої 60 з лишком років він жив у цілковитій тиші. Небагато людей говорили його мовою. Мій батько був одним із них. Будучи старшим братом, він, можливо, відчував бажання підтримувати свого молодшого брата. Після того, як помер їхній батько, він, ймовірно, відчув, що має зайняти його місце.

Якою б не була причина, мій батько вивчив мову жестів. Він не був відмінником. Він навіть не закінчив середньої школи. Ніколи не вчився у коледжі. Ніколи не бачив потреби у тому, щоб вчити іспанську чи французьку. Але він витратив час, щоб вивчити мову свого брата.

Варто було лишень моему батькові увійти в кімнату, як обличчя Карла починало сяяти від щастя. Двоє починали розмовляти. Вони чудово проводили час. І хоча я ніколи не чув, щоб Карл висловлював вдячність, його широченна усмішка не залишала й тіні сумніву в тому, що він був вдячний.

Ваш Батько також вивчив вашу мову. «Вам дано пізнати таємниці Царства Небесного» (Мт. 13:11). І коли ви будете дякувати Йому, запитайте, чи не пропустили ви яких-небудь знаків, які Він посилав на вашому шляху. Одна річ – пропустити слова дружини про прибирання квартири. І зовсім інша – пропустити Божі слова про Його участь у вашому житті.

Макс ЛУКАДО.

Лялька від Ісуса

Коли ти ростеш у неповній сім'ї, то вчишся довіряти Богові з дитинства. Вчишся знаходити приводи для радості у всьому. Вчишся робити щось таке, щоби на втомленому матусиному обличчі яскрава усмішка.

А ще вчишся адресувати свої подарункові мрії не Діду Морозу і не Миколаю – ти в них не віриш, бо не раз уже заставала матусю за підкладанням подарунків під подушку, та й крім того, у неповній сім'ї ти швидко стаєш великою дівчинкою, усе розумієш, – ти адресуєш їх Ісусові. І свято віриш, що коли треба, Він пришле тобі навіть мудрецькі зі Сходу з дарунками. (Бо коли ви з матусю зупиняєте попутні машини, щоби добратися з села додому, але ніхто не хоче зупинитися навіть у лютий мороз, мама завжди тобі каже, що якщо через п'ять хвилин не приїде автомобіль, Бог пришле за вами літака – і ти вже дивись лише в небо, але тут раптом ваш літак опереджає якась машина... Ти добре знаєш, як сильно про тебе дбає Бог).

А ще, коли ти ростеш у неповній сім'ї, то дуже швидко вчишся жертвувати. Ти з легкістю віддаєш останню гривню, яку дідусь подарував тобі минулого тижня, тітці Марусі на таблетки від тиску. А варто Оленці чи Сашку сказати, яка в тебе красива іграшка, як вони спокійнісінько можуть забрати її собі. Мама часто розповідає тобі історію, як Ісус залишив усі переваги життя на небесах і спустився до людей на землю, у бідні яселка. Мама каже, що Він почувався дуже щасливим навіть у бідності, бо найприємніше для Нього – дарувати радість іншим.

Ти мрієш про багато красивих речей – і для матусі, і для дідуса, і для тітки Марусі. А ще ти мрієш про красиву ляльку. Ти чудово знаєш, як добре їй буде в тебе. Ти будеш берегти її і любити. І розповідати цікаві історії перед сном.

Але ти не просиш, ні. Ти просто мрієш. І бавишся старою, зношеною, крихітною

лялечкою. Мама каже, що в доньки її подруги немає навіть такої. І ти цілуєш свою маленьку подругу в чоло, загортаєш її в подарунковий папір – ти зберігаєш обгортки з усіх подарунків – і даруєш донечці маминої подруги.

– Ісусику, – шепочеш ти тихесенько ввечері, склавши в темноті ручки, – я знаю, мій подаруночок дуже скромний, але я зробила його в Твоє Ім'я. Думаю, я не зможу більше нічого подарувати Тобі на день народження. Прийми, будь ласка, цю мою дрібну пожертву. – І солодко засинаєш.

А потім приходять Новий рік. Світ живе в очікуванні Різдва. Ви з матусею самі вирізаєте прикраси на ялинку, прикрашаєте свою кімнату в гуртожитку, співаєте упівголоса, щоб не розбудити немовля через стінку, йдете на загальну кухню, щоби щось приготувати. Хоча там і по-особливому людно й тісно, ви радісно смієтеся і розповідаєте всім цікаві різдвяні історії. Ти їх знаєш багато – мама тобі розповідає їх цілу зиму, щовечора.

Ти готуєш привітальні листівки. Ви йдете з матусею до пошти, щоби вкинути листи та листівки, а заодно забігаєте в засніжений парк і ліпите сніговичка. Потім граєте в сніжки. У мамі такий різдвяний сміх! Він звучить так, як тисячі срібних дзвіночків. І які в неї рум'яні щоки і блискітки в очах!

Ти знаєш, як мама мріяла поїхати на різдвяні свята до села, але ви залишилися, бо мамі треба працювати. Ти обіцяєш собі нічим її не сердити, а влаштувати справжнє свято вдома. Якщо тобі вдасться зробити так, щоби цілі вихідні мамина яскрава усмішка не сходила з обличчя, а блискітки в очах не тьмяніли, то буде найкращим твоїм подарунком. І більшого тобі не треба.

Але коли ви повертаєтеся в гуртожиток, вахтерка кличе вас до себе. Вона витягає з-під свого столу велику коробку в подарунковій обгортці й дає тобі. – Якась пані передала, – пояснює вона.

Розгорнувши, ти бачиш, що то та сама велика лялька, про яку ти мріяла. Її личко дуже схоже на личко тої, яку ти подарувала бідній дівчинці. І ти добре знаєш, Чия то була ідея прислати тобі цей подарунок.

... Коли в тебе вже є свої діти, які живуть у щасливій, повноцінній сім'ї, ти дуже ретельно слідкуєш, аби вони могли отримати те, що отримала колись ти малою.

Віру в диво. Безкорисну жертвність. І розуміння справжньої суті Різдва.

Твоя велика лялька, тепер уже стара й пошарпана, належить уже твоїй донечці. І ти не забула всіх різдвяних історій, які розповідала мама. Ти вкладаєш дітей спати, береш на руки стару іграшку і розповідаєш-розповідаєш...

Ну а ще ви досі обмінюєтесь з Ісусом подарунками в честь Його дня народження. Магія свята не зникає з віком...

Надійка ГЕРБИШ.

НЕ ЗНАЙШЛОСЯ МІСЦЯ ДЛЯ НЬОГО...

Різдво Христове – торжество поклоніння. Величає ангельський хор, пастихи схиляються перед Немовлям, мудреці зі Сходу приносять Ісусу дари, пройшовши величезний шлях услід за зорею з давнього пророцтва.

На 40-й день у Єрусалимському храмі праведний старець Семен проголошує Немовля Спасителем світу і «Світлом на провіситу поганам».

Здається, небесна радість знаходить своє відображення на землі. І тут дисонансом, як печальний вирок, звучать слова апостола Івана: «До свого Воно прибуло – та свої відцуралось Його».

Колі в якусь країну прибуває лідер іншої держави, йому влаштовують пишний прийом, під ногами стелять килимову доріжку, оркестр грає гімн, найвище керівництво поспішає зустріти високого гостя.

Натомість Царя царів по-королівськи зустріли лиш декілька осіб. Переважна більшість населення Ізраїлю залишалася байдужою. Люди

прийшли на перепис населення до Вифлеєму, зайнявши всі місця у заїздах. І свого Первістка Марія поклала у ясла, куди зазвичай клали корм для худоби. Найчистіша Людина народилася серед бруду й антисанітарії. Найсвятіший Праведник прийшов у світ, що був переповнений гріхами. Центральна Постаць Старого Заповіту народилася серед людської байдужості.

Небо і земля, світло і пітьма, святість і гріх... Байдуші до Христа люди не обов'язково байдуші до Його діл. Згодом люди будуть дивуватися Його мудрим відповідям у храмі, з цікавістю слухатимуть Його вчення як «Того, Хто має владу», захоплюватимуться Його чудами. Але як мало людей слідуватимуть за Ним – ради Його Самого, тому що Він має «слова вічного життя»...

Навіть після Його воскресіння ми читаємо лише про 120 учнів, що чекали в горниці. І сьогодні серед усіх, хто відзначає Різдво, прикрашає подвір'я, доми і церковні споруди, скільки таких, хто не байдухий до Христа-Спасителя? Скільки людей готові схилитися перед Ним?

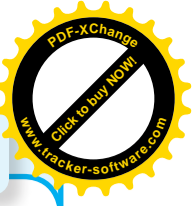
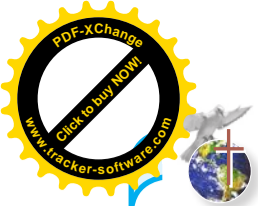
Серед Ізраїлю були й такі, котрі одразу почали опиратися Христу. Боячись втратити владу і повноваження, цар Ірод говорить мудрецьям

про своє бажання «поклонитися» Ісусу, а сам задумує диявольський план вбивства. Пізніше, вважаючи себе осміяним, він в люті наказує вбити у Вифлеємі всіх дітей віком до двох років. Збувається пророцтво Єремії про плач невтішної матері за своїми дітьми.

За словом ангела Марія та Йосип беруть Немовля і рятуються втечею в Єгипет. Починаються гоніння, які переслідуватимуть Христа упродовж всього Його земного служіння. Жорстокість і впертість людських сердець врешті-решт приведуть Його на Голгофський хрест.

Така печальна сторона Різдва, темні і неприємні декорації, на фоні яких сяє світло Христа. Але щоб це світло засяяло в моєму серці, потрібно щиро й відверто дати собі відповідь на питання: чи є місце в ньому для Ісуса?

Антон ЛЕБЕДІВ.

КАТЕРИНА СОТНИК

ХОЧА Б ТРОХИ ЛЮБОВІ

Певний час я працювала нянею в притулку з традиційною назвою «Добрий самарянин». З його мешканцями у мене склалися гарні стосунки, і я продовжувала відвідувати бабусь на вихідні. У найбільшій кімнаті жили 12 жінок.

Одного разу, роздавши свої пірїжки, я влаштувалася на ліжку поряд із бабусею Вірою. З цього місця я добре бачила всіх інших, і ми вели тиху розмову. Я тримала руку Віри Павлівни у своїх руках, легенько погладжуючи.

Раптом вона голосно розридалася. Я почала її обіймати, розгублено запитуючи, що сталося. У нашій розмові не було нічого, що могло б завдати їй болю. Трохи заспокоївшись, вона сказала крізь сльози:

– У мене тут є все, що необхідно для нормального життя. Я всім задоволена: їжею, теплом і лікарями. Тільки ось якби хоч іноді рідна душа за руку потримала, добре слово сказала. Тоді б я знала, що живу не марно...

Хтось сіє, а хтось жне

Моя подруга кілька років тому поховала молодшого сина – йому було лише 22. Залишилася ще троє. Один із родиню живє в її селі, а двоє – у місті. 8 березня весь день вона чекала, що хтось із синів привітає маму хоча б по телефону. Коли вона дзвонила сама, вони не відповідали. Після обіду привітала від імені чоловіка і дітей місцева невістка. Вона вбачилася: чоловік на посівній.

Міські не подзвонили ні наступного дня, ні через день.

– Але ж бачили, що я дзвонила, може, сталося що, – бідкалася моя подруга.

Я вирішила допомогти їй. З однією з її міських невісток я знайома близько 10 років. Мила, товариська, проста й добра – такою я її знала.

– Про що? – перепитала вона, коли я сказала, що хочу поговорити про матір її чоловіка. У голосі одразу ж задзвеніла сталь.

Я просто сказала, як мама чекала їх дзвінка на свято.

– І як ти бачиш цю ситуацію? У чужій сім'ї легко наводити порядок. Що ж, поділися...

Але перш ніж я встигла сказати хоча б слово, мені п'ять хвилин довелося слухати, що «та жінка» заслуговує саме на таке ставлення до неї дітей та онуків.

Я відразу зрозуміла, що товариські стосунки закінчилися і що це, мабуть, наша остання розмова і мій останній шанс «поділитися» своїм баченням ситуації.

– Я думаю, в цій ситуації хтось жне, а хтось сіє...

Від її відповіді мені стало холодно, і я відчувала радість, що розмова в нас телефонна.

Усе, що вона мені розповіла про свекруху та про її ставлення до дітей, а потім і онуків, так сильно нагадувало те, що ми пережили з моєю мамою! Моя знайома дала волю почуттям і вилила на мене біль 20-річного заміжжя.

– Вона отримує те, що заслужила, жне те, що посіяла. При чому тут я? Я сію у своїх дітей любов і ніжність, я працюю на знос, щоб діти знали – мама любить їх! Я завжди намагалася виправити її помилки заради своїх дітей. І звичайно ж, мої діти та онуки не забудуть привітати мене в свято!

А я дивилася у своє серце. Пропливали картинки дитинства і юності, як у фільмі. Ось я кричу мамі: «Хто вас просив мене народжувати, якщо ви не збиралися любити мене, як нормальні матері?!». Стільки розуму було у мене в 13 років... «Віддайте мене в інтернат, щоб я

не псувала вам нерви, як ви говорите!». При цих спогадах мимоволі виривається зітхання: «Прости мені, Господи...» А потім, у 15 років, я втекла з дому. Слава Богу, що в місто – на роботу, а не кудись іще.

Жити минулим чи майбутнім?

Мама залишалася винуватицею мого нещастя рівно до 23 років, до дня, коли я почала читати Новий Заповіт. Я поїхала до мами і буквально впала на коліна: «Мамо, вибачте... Дякую, що подарували мені життя!». Тепер мама не бачить і не ходить, жила в нас півтора року, тепер у сестри, коли зачохе, може знову приїхати. Від пам'яті не втекти, але жити минулим або майбутнім – вибір за нами.

Коли ми пам'ятаємо зло, то ризикуємо вбити себе тим, що зберігаємо в серці. Як це не мудро! Нік Вуйчич, що народився без рук і ніг, сказав: «Я зрозумів, у мене є вибір: сердитися на Бога за те, чого в мене немає, або дякувати Йому за те, що в мене є».

Сьогодні я буваю в інтернаті для жінок-інвалідів, які з народження належать державі. І ще жодного разу не почула проклять на адресу батьків, які буквально викинули їх. Але багато хто мріє хоча б раз у житті побачити біологічну маму, ту, яка народила. Питаю: «Навіщо?».

Відповідають: «Щоб сказати їй дякую за те, що народила мене, щоб сказати, що люблю». І як би ми не любили своїх дітей, як би

педагогічно правильно їх не виховували, вони все одно ставитимуться до нас так, як ми ставимось до своїх батьків. Духовні закони всесвіту не зупинити.

Як давно ви говорили своїй мамі, що любите її, як давно дякували свекрусі за те, що вона народила для вас кохану людину?

Вона назвала її тіткою

На подвір'я сільського притулку для самотніх людей похилого віку заїхала дорога машина. Жінка років 50 випурхнула з переднього сидіння і побігла в конторку, де на неї вже чекали. Буквально через хвилину повернулася і витягла з заднього сидіння стареньку, щечечучи:

– Тітонько, все буде добре! Ти тут будеш, немов у раю...

Бабуся повільно йшла, спираючись на її руку. Вони зникли в конторі.

З сидіння водія підвівся чоловік, нервово закурих, усім еством виказуючи обурення, навіть злість. Працівник, який копав клумби, обперся на лопату й спробував утішити його.

– Та ви не переймайтеся так, тітці вашій тут погано не буде, тут по-родинному затишно і ставлення добре до людей.

– Яка тітка? Вона 48 років матір'ю була, а тепер згадала люба дружиницька, що це її тітка?! – чоловік майже кричав, але не злість звучала в його голосі, а скоріше біль, відчай. Піймавши повний здивування погляд робітника, чоловік пояснив:

– Мати моєї дружини померла, коли їй було два роки. Молодша сестра матері її вдовчерила. Через неї заміж не пішла, заради неї все життя спину гнула, щоб вона, сирітка, дві вищі освіти отримала, по закордонах усе життя каталася. А тепер, коли мати захворіла, вона раптом згадала, що не мати вона їй. Це вперше дружина її тіткою назвала, адже соромно матері спекатися. Утім, як там совість.

Чоловік відвернувся. Схоже, на очах у нього з'явилися сльози.

Прожила бабуся в притулку дев'ять днів. До їжі вона не доторкнулася. І голосу її ніхто не почув. Так і забрала з собою увесь свій біль. Нянечки в притулку перешіптувалися, жаліючи стареньку. Тільки працівник, пам'ятаючи недавню розмову, щиро жалів не стареньку, а її дочку...

Бо вона не думає, що до неї теж прийдуть старість і самотність.

РІЗДВЯНИЙ ПОДАРУНОК

Новина, яку Оленка побачила в інтернеті, шокувала: відома американська феміністка заявила на весь світ, що вагітна і планує позбутися своєї вагітності саме у переддень Христового Різдва, таким чином висловлюючи свій протест проти вчинення про аборт як вбивство, злочин проти беззахисного життя, яке подарував Бог.

Дівчина перебігла очима «аргументи» феміністки про право жінки розпоряджатися своїм життям і своїм тілом, про те, якої шкоди завдають вагітність і пологи жіночому організму та як часто діти стають на перешкоді самореалізації жінки.

Оленці було всього 17 років, і в неї також були мрії про самореалізацію. Хотіла закінчити коледж, опанувавши фах кондитера, а згодом – відкрити власну затишну кав'ярню. А ще вона мріяла про коханого чоловіка і трійку дітей, для яких вона б готувала різні смаколики. Вона так любила готувати!

Тата свого вона не пам'ятала, маму, що зловживала алкоголем, позбавили материнських прав, а 10-річну Оленку скерували до інтернату. З мамою у занедбаній квартирі їй було холодно й голодно, в інтернаті годували

та одягали, але дівчинка і тут чулася самотньо і незатишно. Вона так мріяла вирватися з тих стін на волю, вивчитись на кондитера і кулінара, щасливо вийти заміж і мати хоч би зовсім крихітну, але свою квартиру, яку б вона наповнила таким затишком і теплом, такими смачними ароматами!

Вона вступила до омріяного коледжу і... зустріла омріяне кохання. Вона, що не знала у своєму житті батьківської опіки, прихилилася до четвертокурсника Сашка всією душею. Полюбила сильно, відчайдушно, уперше... І байдуже, що дівчата-старшокурсниці попереджували про непостійну Сашкову натуру, і навіть їхня кураторка, Ірина Миколаївна, бажаючи застерегти довірливу дівчину-сироту від проблем, лагідно

радила Оленці бути обережною у стосунках з хлопцями. Але Оленка любила Сашка і була готова заради нього на все. І коли зрозуміла, що вагітна, не злякалася. У неї є Сашко, це їхнє малятко! Ну і що, що вони студенти, якось дадуть собі раду. Вони одружаться, їм виділять окрему кімнату у гуртожитку...

Навіть у страшному сні вона не могла передбачити Сашкової реакції і його жорстоких слів: «Ти що, дурна чи притворяєшся? Яка дитина, яка сім'я, подивися на себе! Коротше, я тут ні при чому, зарубай це собі на носі!».

Вона хотіла померти у ту мить, просто померти. Не пам'ятає, як дійшла до храму і впала там на коліна. Вона розуміла, що ніколи, ніколи не зробить аборт, що народить це

малятко і буде йому найкращою мамою у світі, і буде для нього готувати смачні кашки, і запіканки, і... Але як вона собі дасть раду? Вона ж не знає, як доглядати за малими дітьми. Її ж, напевно, виселять з гуртожитку, з неї будуть глузувати...

Рясні сльози лилися з Оленчиних очей, і вона не відразу відчула на собі погляд старенького священника.

– Що з тобою, дитино?

– Я вагітна... Він не хоче цієї дитини. У мене нікого немає. Я – сирота.

– Ні, дитино, у тебе є Батько! – Запам'ятай це на все своє життя. Знаєш, понад дві тисячі років тому вагітну Марію теж ніхто не хотів приймати. Але Господь подбав про неї і про Дитяtko. Воно народилося у вбогості й стало Світлом для всього світу. Через кілька днів знов Різдво Христове. Нехай воно подарує тобі надію.

Вона вийшла з храму у вечірній зимовий вечір спокійною і умиротвореною. Довго гуляла середмістям Львова, дивилася на зоряне небо, немов черпаючи в ньому спокій для свого серця.

Коли повернулася до гуртожитку, дівчата-сусідки по кімнаті вже спали. Увімкнула комп'ютер, треба ж готуватися до останнього іспиту! І тут – ця новина про ту американську феміністку...

«Як це жорстоко, – думала Оленка, – вбивати маленьке життя у своєму лоні. – Як же воно може перешкоджати якійсь там жіночій самореалізації? Ми разом будемо самореалізовуватися!».

... Іспит припадав на 5 січня. Оленчині однокурсники вже були в передчутті Святвечора і Різдвяних свят, а на Оленку нахлинув сум. Куди вона подається на Різдво? З ким вечерятиме у Святвечір? Сама, в гуртожитку... До того ж її почало жахливо нудити, а з цим важко ховатися!

До аудиторії зайшла останньою. Зайшла, і відчула, як підкосилися ноги.

– Що з тобою, Оленко? – захвилювалася Ірина Миколаївна.

– Я вагітна! І я... я зовсім сама, – розридалася Оленка.

– Бідолашна дівчинко! – пригорнула її викладачка.

І раптом поривчасто, схвилювано мовила: «Ти не будеш сама. Ми з чоловіком 20 років мріяли про сина чи донечку. Якщо ти захочеш – будеш нашою... Нашою дитиною... А твоє малятко нам буде внучатком...»

Наступного дня на кухні в Ірини Миколаївни було гамірно й весело. Оленка, приспівуючи (Боже, у неї є дім, є рідні люди, є кухня, де вона може готувати!), робила вареники, Ірина Миколаївна смажила пампушки, а чоловік тер у макітрі мак, щасливо поглядаючи на радісних жінок. Вже давно він не бачив своєї Іринки такою щасливою. Та й Оленку він відразу прийняв, як рідну.

... І коли на небі засяяли зорі, Оленка підійшла до вікна, згадуючи про Вифлеємську зорю, і згадала слова старенького священника: «З тобою завжди Небесний Батько. І хай Різдво подарує тобі надію».

РОЗВІДНИК, АЙТІШНИК, ПОЛІТИК...

Хто такий Абій Ахмед, який отримав премію миру. Всупереч очікуванню певних людей, цього року Нобелівська премія миру дісталася не 16-річній екоактивістці Греті Тунберг, а 43-річному прем'єр-міністру Ефіопії Абію Ахмеду Алі.

Ефіопія – друга за численністю країна на Африканському континенті. У ній проживають більше 100 мільйонів осіб. Економіка країни залежить від сільського господарства, і головна гордість країни – кави. Промисловість розвита слабо. Але в країну йде стабільний потік інвестицій з Китаю, Індії та Саудівської Аравії, а влада вміло розпоряджається цим, інвестуючи в нові автомобільні дороги і залізниці, що пов'язують Ефіопію з сусідніми країнами. І це поступово перетворює Ефіопію на економічний центр регіону. Недарма торік МВФ назвав Ефіопію країною з економікою, що найшвидше розвивається в Африці. До речі, Ефіопія – єдина країна континенту, яку не вдалося колонізувати.

Ефіопія довго була монархією, поки в 1974 р. владу в країні не захопив диктатор Менгісту Хайле Маріам. У країні запанував «червоний» терор, що забрав життя більше 100 тисяч людей. А через 10 років – усередині 80-х – від голоду загинуло більше мільйона населення.

Саме в такій країні в 1976 р. в батька-мусульманина і матері-християнки народився Абій Ахмед Алі. За його власними словами, у дитинстві він жив вкрай убого і спав на голій землі в будинку без електрики і водопроводу. У 15-річному віці він пристав до повстанського руху проти диктатора. Диктатор був скинутий, а Ефіопія з марксистських

рейок перейшла на ринкові. Абій Ахмед розпочав кар'єру військового і в 1995 р. у складі миротворчого контингенту ООН вирушив до Руанди, де за рік до цього стався геноцид. Під час ефіопсько-еритрейської війни за прикордонні території він служив розвідником. У 2007 р. заснував Ефіопське агентство безпеки інформаційних мереж. Військову службу він залишив 2010 р. у званні підполковника.

Освіти, здобутої в коледжі за спеціальністю «комп'ютерна інженерія», полковнику у відставці виявилось замало. І 2011 р. він отримує магістерський диплом Школи бізнесу Грінвіцького університету Великобританії. Через два роки закінчує магістратуру у сфері бізнесу і ділового адміністрування в приватному університеті в Огайо, США. А два роки тому Абій Ахмед захистив докторську дисертацію з проблем миру і безпеки в Університеті Аддис-Абеби.

Паралельно із здобуттям освіти Абій Ахмед працював і будував

політичну кар'єру. Він став депутатом ради народних представників (аналог нашого парламенту) і займався подоланням релігійних конфліктів між християнами і мусульманами, а також проблемами свого рідного штату Оромія.

У 2014 р. Абій Ахмед став директором Інформаційного центру науки і технологій, а 2015-го – міністром науки і технологій Ефіопії. У лютому 2018 р. переважною більшістю голосів його було обрано прем'єр-міністром країни.

Ефіопія – парламентська республіка, а значить, президент тут виконує декоративну функцію, а вся влада зосереджена в руках прем'єр-міністра. Абій Ахмед використав владу на повну силу, почавши свою діяльність на посту глави уряду з того, що звільнив з ув'язнення політв'язнів і журналістів. Ще він відмінив заборону на створення нових політичних партій і дозволив судове переслідування чиновників, звинувачених у порушенні прав людини,

звільнив військових і цивільних лідерів, запідозрених у корупції, відмінив цензуру в ЗМІ.

На половину міністерських постів у своєму уряді він призначив жінок. Пояснюючи своє рішення парламенту, Абій Ахмед заявив, що жінки менш корумповані, ніж чоловіки, і допоможуть встановити в країні мир і стабільність.

Саме з його подання і за його підтримки вперше в Ефіопії пост президента зайняла жінка – Сале-Ворке Зевде.

Прем'єр користується в країні неабиякою популярністю, і не в останню чергу – через несподівані рішення. Коли восени 2018 р. незадоволені солдати прийшли до резиденції на знак протесту проти низьких зарплат і розбили там імпровізований табір, Абій Ахмед вийшов до незадоволених військових, пожурих їх за порушення дисципліни і наказав «власти – віджатися». При цьому він сам показав, як це робити. А коли ситуація дещо розрядилася, пообіцяв вирішити питання з зарплатою.

Коли вкотре гостро постало питання про невпинне скорочення лісового покриву, Абій Ахмед не став просити міжнародні гранти і виголошувати експресивні промови з трибуни ООН. Навесні цього року він влаштував розкішний бенкет для бізнесменів і представників міжнародних організацій у столичному палаці імператора Менеліка. За участь в бенкеті кожен з гостей мусив викласти по 173 тисячі доларів. У результаті майже 52 мільйони доларів, зібрані від учасників бенкету, пішли на озеленення столиці.

На цьому, однак, прем'єр не зупинився і започаткував громадську програму з висадки дерев, до якої залучив більше мільйона добровольців. Цього літа за 12 годин було висаджено 350 мільйонів дерев. Садив дерева і сам прем'єр-міністр.

Але Нобелівську премію він отримав не за це, а за підписання мирної

угоди з президентом Еритреї Ісайясом Афеверкі, у результаті чого була поставлена крапка в 20-річному конфлікті через прикордонні території.

Коротко про суть проблеми. Після Другої світової війни Еритрея увійшла до складу Ефіопії. Народ Еритреї почав партизанську війну, котра тривала аж до проголошення незалежності Еритреї в 1993 р. Еритрею очолив президент Ісайяс Афеверкі, котрого найкраще характеризує такий факт: не чекаючи закінчення свого президентського терміну, він відмінив вибори.

Із втратою Еритреї Ефіопія втратила і вихід до моря. Афеверкі став брати плату за користування портами Червоного моря, яка для Аддис-Абеби виявилася непосильною. Ефіопія відповіла Еритреї претензіями через несправедливий, на її погляд, поділ території. Конфлікт, що спалахнув, упродовж 1998-2000 років забрав життя 100 тисяч людей.

Війна закінчилася підписанням мирної угоди, але її умови не виконувалися, і країни залишалися в стані конфлікту ще майже два десятиліття.

Прийшовши до влади, Абій Ахмед вирішив покінчити з цією затяжною кризою. І в столиці Еритреї підписав угоду з Ісайясом Афеверкі. Сторони відновили дипломатичні відносини, домовилися про економічне співробітництво і відновили транспортне сполучення між країнами, а Ефіопія отримала доступ до еритрейських портів.

У Нобелівському комітеті відзначили, що демократичні реформи прем'єр-міністра Ефіопії дають громадянам країни надію на краще життя.

І неабияка причина всіх цих позитивних змін полягає в тому, що Абій Ахмед – ревний християнин і належить до п'ятидесятницької спільноти повноєвангельської церкви Believers Church.

ЖЕБРАЧКА НА РІЗДВО

Настя вважала себе вірцевою християнкою: щонеділі ходила до церкви, брала активну участь у житті парафії та співала в хорі. З людьми намагалася не сваритися (коли хтось критикував, тримала дулю в кишені, а обличчя висловлювало лише повагу) та завжди приходила на допомогу потребуючим (зайвий добрий вчинок нікому не завадить).

Аби піднести свій духовний рівень, вирішила перед Різдвом зробити вчинки милосердя. Своїх грошей не вистачало, тому запропонувала у спільноті скинутись на подарунки для дітей-сиріт або на різдвяну вечерю для жебраків. Спільнота ніяк не могла визначитися, що обрати, отож взяли за дві справи одразу.

Щодо подарунків дітям – все вирішили швидко (іграшки, розмальовки, фломастери), а про вечерю треба було подумати (які страви готувати, кому подавати, де все організувати).

– Що будемо готувати на вечерю? – запитала Вірка (вискочка, яка робила вигляд, що працює найбільше) і запропонувала своє меню: кутя, вареники з капустою, оселедець під шубою та рибний суп.

– Ні, не можна подавати страви з майонезом – піст, – обурилася Настя: «Це була моя ідея на славу Божу, а вона тут розкомандувалася». – Крім того,

вареники краще робити з вишнями.

– Нема заборони на майонез, це лише традиція, а вареники з капустою ситніші.

– Ти просто ще нездопіра у вірі, – виклала свій найвагомий аргумент Настя, але, щоб не продовжувати суперечку, запропонувала компроміс: два види вареників та рибу з овочами.

Підготовка тривала. Усі отримували задоволення від того, що роблять добру справу, у спільноті панував різдвяний настрій.

У сирітський будинок Настя не поїхала, бо на роботі треба було терміново здати звіт. А на різдвяне чакування для жебраків прийшла, коли свято закінчилося, і Насті залишилося лише мити посуд.

Спільнота була окрилена зробленою справою. Усі жартували.

«Я все придумала, перемила гору посуду, завдяки мені порадували дітей та нагодували бідних. А вся слава їм. А я що – прибиральниця?» – думала Настя.

Мало того, Вірку всі хвалили за те, що навчила гостей співати у два голоси «У Вифлеємі весела новина». «Теж мені зірка жебраків!», – злилася Настя.

– Можна взяти ще вареників з собою? – запитала якась бабуся, що раптом стала у дверях.

– Ну, не знаю... Вже нічого немає. Хіба що супу трохи.

– Хай тебе Господь оберігає від усякого зла, – мовила вдячно бабуся.

– Дякую, – сказала Настя.

І раптом зрозуміла, що сама була жебрачкою і щойно отримала милостину.

Юлія ЗАВАДСЬКА.

МОДЕЛЬ VICTORIA'S SECRET КИНУЛА КАР'ЄРУ ЗАРАДИ ІСУСА І ЗНИМАЄ ХРИСТІЯНСЬКІ ФІЛЬМИ

Колишня модель Victoria's Secret Ніколь Вейдер залишила прибуткову кар'єру моделі, щоб слідувати за Ісусом і допомагати іншим жінкам побачити свою цінність в Бозі.

Вейдер стала продюсером нового фільму «Спіймати віру-2», в якому вона також відіграє головну роль – організатора весілля.

«Я відчуваю, що країні потрібно набагато більше корисних звісток, добрих «старомодних» сімейних цінностей, тому що є дуже багато шкідливих фільмів, які зовсім не надихають», – сказала модель в інтерв'ю телеканалу Fox News. – Країні потрібен якісний контент, який можна дивитися всією сім'єю».

Ніколь Вейдер також стала виконавчим продюсером фільма-лауреата премії Kairos Pro під назвою «Switched».

«Наш фільм – веселий, безтурботний, християнський, який несе послання про прощення і дружбу».

Залишивши старе життя, Вейдер стала головним редактором інтернет-спільноти для молодих жінок. Ціль цієї спільноти – «нагадати, що Бог буде вживати вас прекрасним і дивним чином, щоб будувати Своє Царство і впливати на світ навколо вас. Ви повинні сяяти, говориться на сайті спільноти».

В інтерв'ю виданню The Christian Post Вейдер сказала, чому вирішила залишити таку заманливу кар'єру моделі.

«Я зрозуміла, що бути моделлю – це зовсім не те, що мені потрібно. Я почувалася приниженою, недосягаючою... І почала розуміти, що будувати свою самооцінку тільки на основі своєї зовнішності – згубна річ. Я хочу більшого для свого життя. І наново набула віру в те, що повинна вживати свої дари для Бога, а не для пустої модельної індустрії».

У кінцевому результаті місія Вейдер полягає в тому, щоб жінки в усьому світі дізналися, що вони «прекрасні, тому що їх створив Бог... Ми всі унікальні і рівні. Моя найважливіша відповідь – зосередитися на характері свого серця, тому що це те, що найважливіше для Бога».

ВДЯЧНІ ЛЮДИ – ЩАСЛИВІ!

Білий колір боляче б'є в очі, мороз прокрадається в ніс, забиваючи подих. Кілька светрів і куртка тісним шаром облягають тіло, обмежуючи рухи, не даючи можливості боротися з холодом. Шапка тисне на вуха, приминає волосся. Пальці ніг дерев'яніють, і всі, хто очікує на автобус, переступають з ноги на ногу, нагадуючи своєю поведінкою пінгвінів. Люди замерзли. Люди хочуть весни... літа... осені, аби не зими.

Бруд тісно обліпив взуття, зробивши його важчим на кілограмів за два, штани з чорних стали чорно-коричневими, авто розбризкують мокрий сніг. Вода зі стріх скрапає на голову, у шапці жарко, без неї мокро. Не можеш скинути куртку, бо пора хвороб і кожна бактерія мріє проникнути у твоє гіповітамінізоване тіло. Скоро почнуться холоди... Люди не хочуть на холоди. Люди хочуть складати овочі та фрукти в засіки. Люди хочуть осені... зими... літа, аби не весни.

Сонце прориває палючими лапами життєдайну завісу хмар, вбиваючи залишки такої приємної тіни. Жовта пика стоїть вже високо в небі, тому навіть висотні будинки не рятують від її гарячого погляду. Асфальт димить, чорніючи від безсилої люті, нагріваючись ще більше і ще більше шаленіючи. Його злість передається кризь підшови перехожим. Усе місто наелектризоване, і то тут, то там пробивають важкі блискавки сварок. Усі мріють про прохолодну ніч, а натомість отримують задушливу темряву. Люди хочуть зими... осені... весни, аби не літа.

Зранку заметене подвір'я знову стало жовтим від опалого листя. Падає легкий осінній дощ, а картопля ще не викопана... Вила кидають мокру глину й кілька пар заглинованих рук вибирають коренеплоди з багнюки. Важкий мішок обтягує спину, а дощ легкою крупною січє в обличчя. Брудна гичка мішка вислизає з рук, картопля знову висипається на землю. Люди хочуть спокою. Люди хочуть зими... весни... літа, аби не осені. Люди не знають, чого вони хочуть.

То чого хочуть люди?

«Щастя зараз. Нові підходи для світу в кризі» – з такою назвою 12–14 вересня 2019 року в Києві пройшла XVI щорічна зустріч Ялтинської європейської стратегії. Понад 400 провідних політиків, дипломатів, бізнесменів, громадських активістів та експертів із 26 країн світу брали участь у конференції. Надзвичайно цікавими виявилися оприлюднені результати безпрецедентного глобального дослідження щастя, що проводили в травні – червні 2019 року і яким, за словами авторів, було охоплено репрезентативну вибірку 52% населення світу з 15 країн. У цьому дослідженні Україна в трьох номінаціях посіла перше місце: у номінації «Найнещасніша країна», у номінації «Найкорумпованіша країна» (ми ділимо цей п'єдестал з ПАР), у номінації «Ображених на місце народження». 42% українців, якби могли, то змінили б місце народження. У нас одна з найнижчих зарплат у Європі, одна з найслабших економік, високий рівень корупції, проте низький рівень освіти й медицини. Є причини оголосити 15 вересня національним днем всенародного скигнення.

Який із факторів найважливіший у вашому житті? Так звучало одне з головних запитань. Респондентам було запропоновано 10 варіантів відповіді:

1. Бути щасливим.

2. Бути здоровим.
3. Щоб діти були щасливими.
4. Бути фінансово захищеним.
5. Жити в мирі та безпеці.
6. Мати свободу ухвалювати самостійні рішення.
7. Бути коханим.
8. Жити в справедливому суспільстві.
9. Мати професійний успіх.
10. Бути довгожителем.

Учасники опитування мали право обрати лише щось одне. Ви не повірите: українці єдині з 15 країн фактором номер один обрали щастя своїх дітей. Абсолютна більшість опитаних з інших країн обрала або персональне щастя, або здоров'я. І лише більшість українців сказала: «Щастя наших дітей – № 1».

Без вдячності щастя не бачити

Однак є те, без чого ні ми, ні наші діти не будуть щасливими. Читаємо текст із Послання апостола Павла до церкви в Колосах: «І нехай мир Божий панує у ваших серцях, до якого й були ви покликані в одному тілі. І вдячними будьте! Слово Христове нехай пробуває в вас рясно, у всякій премудрості. Навчайте та напоумляйте самих себе! Вдячність сповітайте у ваших серцях Господеві псалми, гімни, духовні пісні! І все, що тільки робите словом чи ділом, – усе робіть у Ім'я Господа Ісуса, дякуючи через Нього Богові й Отцеві» (Кол. 3:15-17). Без вдячності не бачити щастя й миру ні нам, ні нашим дітям.

Вдячність – це вміння належно оцінити будь-яку виявлену до нас уважність, усяке зроблене нам добре діло. Вдячність – це вміння, як-от: співати, грати, куховарити чи проводити хірургічне втручання. Ми не народжуємося з таким умінням. Будь-яке вміння потрібно цілеспрямовано опановувати.

Англійського пастора Метью Генрі якось увечері пограбували, забравши всі гроші. Саме того дня, вранці, він проповідував про вдячність. Удома, ставши на молитву, він почав добирати слова: «Господи, дякую, що мене ніколи не грабували раніше. Дякую, що взяла тільки гроші, а життя залишила. Дякую, що, хоча забрали все, але це небагато. І дякую, що пограбували мене, а не я».

Першим у списку нашої вдячності має бути Бог. Апостол Павло, розпочинаючи свій лист до колосян, щиро зізнається: «Ми дякуємо Богові, Отцеві Господа нашого Ісуса Христа завжди

за вас молячись», а далі каже, за що він особливо вдячний: «... прочувши про вашу віру в Христа Ісуса». Тільки тому, що люди повірили в Євангеліє, Павло радіє і дякував за це Богові!

Амністовані злочинці

Ми живемо в зіпсованому, наповненому болем, слізьми, стражданнями й несправедливістю світі, але він не був таким раніше. Бог є любов. Це ми, грішні люди, обрали іншу стежку. Ми сказали, що будемо жити по-своєму, а не по-Божому. І це називається «гріх». Наш вибір спричинив величезну морально-етичну й екологічну катастрофу на цій планеті, наслідки якої ми пожинаємо. Але Добра Новина в тому, що Бог, зодягнувши людське тіло й природу, прийшов до нас в Ісусі Христі. Ми – злочинці, але нас може бути амністовано, тому що Ісус Христос на Голготі сплатив таку ціну, яку ніхто не міг сплатити за ваш і мій гріх. Наш штраф перед Божим правосуддям оплачено Його кров'ю. І кожен, хто повірив у це, кожен, хто всю свою надію поклав не на себе, не на свої намагання й заслуги перед Богом, а на подвиг Ісуса Христа, отримує прощення й життя вічне.

І апостол Павло тішиться, що люди, які жили в Колосах і поклонялися свого часу різним богам, почули цю Добру Новину й усім серцем прийняли її.

Гідні спадщини святих

А друге – він дякує за «любов, яку маєте до всіх святих». Як він тішиться! Але за якусь мить апостол уже відкриває, за що колосяни мають дякувати Богові. «Дякуючи Отцеві, що вчинив нас достойними участі в спадщині святих» (Кол. 1:12). Зробив нас достойними участі в спадщині!

Нещодавно я бачив відео про чи не найдивовижнішу метаморфозу, яка може трапитися з людиною. На вулиці знайшли жінку, яка жила на смітниках: років під 60, а може, й більше, страшна на вигляд, давно не приймала душ, не відвідувала перукарю, у брудному одязі. І ось вона потрапила до людей, які захотіли перетворити її на справжнісіньку принцесу. Далі показують, як з нею працюють найкращі фахівці, а згодом – мить, коли відчиняються двері й у світлу залу заходить без перебільшення красуня. Скільки їй? Років 30, не більше. У вишуканій сукні, із гарною зачіскою. І ніхто в цій прекрасній молодій жінці не впізнав би тієї брудної безхатченки, яка ще кілька тижнів

тому жила на смітниках.

Апостол Павло продовжує розвивати думку: «Дорогі мої, я хочу, щоб ви зараз ось про що подумали: Бог зробив нас гідними спадщини». Він буквально приходить у життя грішних, зіпсованих, заанащених потомків Адама і власною кров'ю омиває, очищає. Та жінка в статусі безхатченки, мабуть, не могла б увійти навіть у якийсь автобус чи інший громадський транспорт, а тепер найкращі зали відкриті перед нею.

Павло продовжує: «...що визволив нас із влади темряви й переставив нас до Царства Свого улюбленого Сина». Визволив нас! Христос визволив нас із полону страху, алко- і наркозалежності, з полону грошоловства, пожадливості, необхідності розлучатися, з полону образи й нещастя. Він визволив нас. Дякуймо!

Вдячність зцілює і душу, і тіло

Дякуючи комусь, ми хоча б на короткий час зосереджуємося на тому доброму, що вчинила ця людина для нас. Звичка дякувати – це просто родовище корисних копалин. Подяка підвищує відповідальність одне за одного, робить більш оптимістичними, менш підозрілими.

У Каліфорнійському університеті кілька сотень добровольців об'єднали в три групи й попросили вести докладні щоденники: перші записували всі свої переживання, другі – тільки негативні, а треті занотовували в зошиті лише те й про тих, за що й кому сьогодні були вдячні. Цим останнім пощастило найбільше. За десять тижнів вони виявилися більш життєрадісними, веселими, упевненими в собі, ніж інші. Вони не хвилювалися через дрібниці, активно займалися спортом і з задоволенням виконували буденні справи.

Коли подружижжя цінує одне одного, воно може протистояти будь-яким негараздам. Від почуття подяки залежать тривалість шлюбу і готовність розлучитися. Шлюбні вдячні люди долають труднощі, через які більшість інших подружніх пар розлучається. Ті, хто звик висловлювати подяку, вирізняються оптимізмом, відчуттям гармонії й навіть фізично почувуються краще. Вдячність зцілює не лише душу, а й тіло.

«І все, що тільки робите, – словом чи ділом, – усе робіть в Ім'я Господа Ісуса Христа, дякуючи через Нього Богові й Отцеві». Вдячність Богові запускає дивовижний ланцюжок подій і вчинків:

- «дружини, слухайтеся чоловіків своїх»;
- «чоловіки любіть дружин своїх»;
- «діти, будьте в усьому слухняні батькам, бо це Господеві приємне»;
- «батьки не дратуйте дітей, щоб на душі не впали вони»;
- «раби, слухайтеся в усьому тілесних панів і не працюйте тільки про людське око, немов підлежучись, але в простоті серця, боячись Бога».

Вдячність Богові впливає на нашу взаємостосунки! Бо в основі взаємної любові й поваги лежать не наші заслуги, а вдячність Богові, осмислення, що Він зробив для мене і що Він ще зробить.

Цінуйте те, що маємо! Дякуймо Богові частіше.

Станіслав ГРУНТКОВСЬКИЙ.

Пастор, магістр у сфері міжкультурних досліджень.

Простий спосіб стати особистістю, а не бути в натовпі

Хочете виділитися з натовпу? Почніть читати. Кожен знає, що читати – круто, читати корисно, але роблять це далеко не всі. Така сама ситуація і з правильним харчуванням, тренуваннями, сном – список можна продовжувати і продовжувати. Більшість людей наче просто не хочуть ставати розумнішими і отримувати нові знання.

Звичайно, сьогодні отримати порцію розваг набагато легше і простіше, ніж раніше. Facebook, комп'ютерні ігри, телевізор – досить лише лише

простягнути руку. Цьому складно чинити опір. Але потрібно.

З якою б проблемою ви не зіткнулися, хтось вже давно вирішив її

і написав про це книгу або статтю. Зберегти час і вирішити багато своїх проблем ви можете просто почавши читати.

Книги – це також одне з найкращих вкладень, яке ви можете зробити. Кажуть, інвестувати треба в себе. І книги – це і є таке інвестування. Припустимо, що автор, який написав книгу, витратив на дослідження 100 годин часу. Що це означає для вас? А те, що ви можете заощадити 100 годин часу, прочитавши його книгу.

Багато досліджень, проведених на тему читання, показали, що в читачів: збільшується словниковий запас; поліпшуються креативні здібності; зменшується стрес; поліпшуються вербальні навички.

Марк Кьюбан, відомий американський мільярдер, коли починав свій перший бізнес, читав кожну книгу, яку тільки міг знайти. І ось урок, який він засвоїв: «Усім людям в цьому світі доступна однакова кількість

інформації, але практично ніхто не хоче її використовувати».

Немає ніякого секрету в тому, щоб читати щодня. Потрібно просто зробити це частиною свого розпорядку. 20 сторінок на день дорівнюють 25 книгам на рік.

І подбайте, щоб Біблія була в цьому списку на першому місці. Бо інформація, яка міститься в цій Книзі, не просто поліпшить ваше земне життя, а й відкриє дорогу до вічності.

Останні години

Різні люди живуть різними інтересами. Одні зайняті вивченням і розкриттям секретів неба. Розчарувавшись у Місяці, тепер шукають шляхів до Марса. Інші намагаються упорядкувати життя на землі, задовольнити свої апетити: винаходять машини, будують будинки, освоюють землю.

Так було завжди. Така природа людини. Але чи так буде завжди? Писання відповідає: «Ні!». У Першому посланні до солунян, 4:16-17, апостол Павло попереджає про раптове пришестя Господа за Своєю Церквою. Мова тут не про другий прихід Христа на землю, але про те, що Господь забере Церкву – тих, хто до цього готовий.

У наш час багато проповідників намагаються не торкатися цього питання. Одним влада не дозволяє проповідувати на цю тему, інші обходять це питання, тому що занадто багато теорій і тлумачень наводнюють

християнський світ. А це саме те, чого бажає антихрист: залишити людей у невіданні, в той час, як Слово Боже висвітлює це питання з граничною ясністю.

Але Слово Боже також говорить, що тільки вірити у пришестя Христа за Церквою – недостатньо. Якщо ви тільки вірите, ви ніколи не будете готові. Віруючи в підхоплення Церкви, християнин повинен готуватися до цієї події, очікувати її, бажати її.

Друге пришестя Христа на землю буде докорінно відрізнятись від першого. Христос прийде не в образі безпорадного Немовляти, а як Цар слави, Котрому дана вся влада на небі й на землі. Першому пришестю передувала проповідь Івана Хрестителя. Другому буде передувати раптове підхоплення Церкви.

Про прихід Ісуса Христа за Церквою попереджає Писання. При вознесінні Ісуса з гори Оливної ангели сповістили учням: «Той Ісус, що вознісся на небо від вас, прийде так, як бачили ви, як шов Він на небо!» (Дії 1:11). Та й Сам Ісус сказав: «Я прийду знову» (Ів. 14:3). Немає жодної підстави не вірити такій авторитетній і

цілком ясній заяві Ісуса Христа.

Крім тверджень Писання, можна фізичними очима бачити всі ознаки, що передують приходу Ісуса. І голівна з них – Ізраїль.

У Євангелії від Луки, 21:9-11, говориться про війни між націями. У Луки, 21:25, йдеться про «тривогу людей на землі і збентеження». Збентеження від чого? Від того, що виходу нема.

Сьогодні людство не бачить виходу з критичного становища на всіх континентах землі. Укладені перемир'я не дають жодних гарантій безпеки, і страх за майбутнє лише зростає.

Особливо хвилюють події на Близькому Сході. Бо все, що відбувається сьогодні в Ізраїлі, – дуже характерна ознака другого пришестя Христа.

Моральний стан усього людства, а також моральне виродження тих націй, де особливо проповідується Євангеліє, також говорить про останні терміни дії благодаті Божої. Господь близько!

Ось чому підхоплення Церкви може статися в будь-який момент. Як важливо не спізнитися і приготуватися до цієї події!

Велика війна між північними народами та Ізраїлем з його союзниками, згідно з пророцтвом Єзекіїла,

38:15-18, підготує престол для антихриста. Храм у Єрусалимі може бути побудований в першій половині семирічного періоду «важких часів». Тоді антихрист оголосить: «Я – бог, а не Ягве».

Євреї, які сьогодні відкидають Христа як Месію, змушені будуть підкоритися антихристові. Вони не будуть мати силу чинити йому опір. Антихристу буде дано силу і владу на сім років.

Щасливі ті люди, які будуть забрані з землі до цього моменту. Щасливі ті віруючі, які, подібно до п'яти розумних дів, матимуть оливу у своїх світильниках при зустрічі Небесного Жениха.

Удні великої скорботи деяким людям буде дана можливість спастися, але ціною великих страждань. Нехай міне ця чаша вас, читачу!

Слава Богові, сьогодні для всіх відкриті двері до спасіння. Сьогодні кожен християнин може наповнити свій світильник оливою Духа Святого та приготуватися до зустрічі Небесного Жениха.

Тільки б не спізнитися!

Події в Ізраїлі – це третій дзвінок. До відходу поїзда залишилися лічені хвилини.

М. ВОДНЕВСЬКИЙ.

Бог прийшов на землю

Коли Бог прийшов на землю, люди жили і помирили, нічого не знаючи про пришестя у світ Спасителя.

Стів Браун розповідає маловідому історію про англійських соціологів. У 40-х роках минулого століття, одразу після того, як Індія перестала бути англійською колонією, група вчених намагалася дослідити вплив Британської імперії на місцевих мешканців. Через шість місяців дослідження

проект було несподівано згорнуто, а науковців відкликали назад в Англію. І справа була ось у чому.

Перші ж дослідження показали, що незважаючи на те, що англійці володіли Індією з XVII століття, більшість сільського населення ніколи навіть не чула

про присутність англійців на їх землі.

І досі ми живемо у світі, де одного разу в тілі Немовляти народився Цар всесвіту, щоб вирости і померти на хресті Голготи за гріх всього людства і ціною власної крові придбати всім охочим вічне спасіння. Він помер і воскрес, щоб вічно бути поряд. Бо Сам сказав: «І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку!» (Мт. 28:20).

Проте так багато людей і досі не підозрюють про Його постійну присутність.

А ви?

ДИВО ЙОГО ВИБОРУ

Кажуть, Батьківщину і батьків не обирають. Чудо в тому, що Христос був єдиною в історії світу Людиною, Котра обирала як батьків, так і Батьківщину.

Він міг народитися в Єрусалимі, Афінах або Римі. У родині імператора, первосвященника чи відомого філософа.

А народився у Вифлеємі.

Міг обрати найкращий палац, але обрав убогу стайню...

Церква «Христа Спасителя»

Щонеділі о 10-й – загальне зібрання
Щопонеділка о 19-й – молитва за зцілення
Щоп'ятниці о 19-й – вивчення Біблії
Щосуботи о 17-й – молодіжне зібрання
м. Сколе, вул. Стрийська, 28-а

Церква «Спасіння Боже»

Неділя: 12:00-14:00 (Богослужіння)
Четвер: 20:00,
П'ятниця: 21:00 (розбір Біблії)
Субота: 18:00 (молитовне служіння)

УВАГА: РОЗПОЧИНАЄТЬСЯ ПЕРЕДПЛАТА-2020!

Умови передплати не змінюються:

один примірник – 250 грн. за рік;
20 примірників – 1200 грн. за рік;
40 примірників – 1500 грн. за рік;
100 примірників – 2000 грн. за рік.

Телепрограму «Вірую» дивіться в Інтернеті на viruou.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 16:35-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 09:20-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон: № 678-292-970

<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

Ми вказали рекомендовану кількість замовлень. Але ви можете замовити будь-яку кількість примірників.

Кошти можна переказати на рахунок: **26001052535352 в АТ КБ «Приватбанк», МФО 336677, код 14360570 (з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету "Вірую»)**

або поштовим переказом на адресу: **Карпюк Олег Ярославович, місія милосердя «Добрий самарянин», вул. Мочульського, 1, Івано-Франківськ, 76002 (з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «Вірую»).**

Наші газети можна отримувати на «Новій пошті» за умови замовлення від 500 примірників.
Довідки телефоном +38 067 911-03-65.

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ

в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:

Адреса: вул. Мочульського, 1 (на Майзлях).
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСЕРЕДИ – молодіжне служіння о 19 год.

Адреса: вул. ГАЛИЦЬКА, 203
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

...Бог є любов...
(1 Івана 4:16)

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ М. ПРАГА

Неділя 11:00
П'ятниця 19:00 (святко)
Субота 19:00 (молитовне)

ул. Jeseninoва 77, Praha 3

+420773456214 Анатолій
+420608704828 Олександр
+420776689808 Олександр

ВІРУЮ

УВАГА!

Щонеділі о 8:00 та о 15:00 ДИВІТЬСЯ християнську телепередачу «Вірую» на каналі ТРК «3-студія»

Стежте за програмою телепередач

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30

За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

ЗАПРОШУЄМО НА СЛУЖІННЯ В ЦЕРКВАХ ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ:

ПОЛЬЩА

ВАРШАВА, вул. Виборна, 20 (Warszawa, ul. Wyborna, 20, 03-68); НЕДІЛЯ – 16 год., СЕРЕДА – 17.30;
ВАРШАВА, вул. Клопотовського, 11 (зупинка «Парк Празький») (Warszawa, ul. Kłopotowskiego, 11); НЕДІЛЯ – 14 год.;

ЛЮБЛІН, вул. Млинська, 11 (Lublin, ul. Mlynska, 11); НЕДІЛЯ – 11 год.

ІТАЛІЯ

Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapienza, Roma, НЕДІЛЯ – 12.30, ПОНЕДІЛОК, ЧЕТВЕР – 19 год.; тел. +39 (328) 271-50-33.

ВІРУЮ

№ 12 (251)
ГРУДЕНЬ 2019 р.
Виходить щомісяця

Засновник – Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26001052535352, АТ КБ «ПРИВАТБАНК», МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726

Редактор **Олег КАРПЮК**

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: <http://viruou.at.ua>

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль

Обсяг – 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж – 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.